NATALIA BUTMALAI
Universitatea de Stat din Tiraspol
(Chişinău)

MICROSISTEMUL VERBELOR POZIŢIONALE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

După cum se ştie, „spaţiul şi timpul constituie cadrul în care este implicată întreaga realitate. Nu putem concepe nici un lucru real în afara condiţiilor de spaţiu şi timp” [1, p. 66]. Referitor la determinările spaţiale, s-a constatat că ele ocupă un loc important în sfera semnificaţiilor verbale. Descriind diferite procese şi acţiuni, remarcă I. Evseev, oamenii simt nevoia de a le raporta la locul subiectului, la poziţia obiectului sau a oricărui alt factor implicat în desfăşurarea actului desemnat de verb. Importanţa pe care vorbitorii o acordă determinărilor locale ale acţiunilor, continuă cercetătorul, se reflectă în numărul mare de lexeme verbale care indică deplasările corpurilor în spaţiu (*a merge*, *a pleca*), poziţia lor în raport cu alte obiecte (*a şedea*, *a se afla*, *a se suprapune*), în varietatea şi frecvenţa determinaţiilor circumstanţiale cu valoare locală (*a sta jos*, *a sta sus*, *a sta alături*, *a sta lîngă*, *a sta deasupra*), în varietatea prefixelor cu sens local (*a alătura*, *a lipi*, *a suscrie*) [2, p. 71-72].

Deşi în literatura lingvistică se dă o mare importanţă determinărilor locale, microsistemul verbelor poziţionale a rămas pînă în prezent puţin studiat. Tratatele de gramatică le acordă acestor verbe un spaţiu restrîns sau le ocolesc totalmente. Cu toate acestea, încă în 1855, T. Cipariu a subliniat capacitatea verbelor de a indica aflarea (poziţia corpurilor) în spaţiu: „Verbul e cuvîntul care însemnează lucrarea sau numai aflarea căruiva lucru, precum: *io scriu*, *tu mori*, *el şede”* [2, p. 40]. Literatura lingvistică consultată demonstrează că verbele poziţionale au beneficiat de atenţia cercetătorilor ruşi [V. Gak, 1966, N. Covaceva, 1982, L. Bîcova, 1970, Antonova, 1986, O. Kuznețova, 1966 etc.].

În cele ce urmează vom încerca să caracterizăm verbele poziţionale în limba română şi să demonstrăm că acestea reprezintă o subcategorie semantică distinctă în sistemul semnificaţiilor verbale.

Conform definiţiei unităţilor lexicale respective, verbele în discuţie au sensul „a face să ocupe o anumită poziţie”. Studiul întreprins ne-a permis sa stabilim că verbele ce fac parte din acest grup exprimă poziţii diferite în care se află sau sunt dispuse obiectele în spaţiu: orizontal, vertical, aşezat şi suspendat. Conform acestora, putem vorbi de patru poziţii în jurul cărora se grupează verbele în cauză:

poziţie verticală: *a pune*, *a rezema*, *a* (*se*) *sui*, *a ridica* etc.;
poziţie orizontală: *a culca*, *a dormi*, *a se întinde*, *a pica* etc.;
poziţie şezînd: *a şedea*, *a sta*, *a se afla*, *a se găsi* etc.;
poziţie atîrnînd: *a atîrna*, *a agăţa*, *a spînzura*, *a suspenda* etc.

S-a constatat faptul că în limba rusă fiecărei dintre cele patru poziţii îi corespunde un verb special, care poate intra în opoziţii constante: *стоять*, *лежать*, *сидеть*, *висеть* (*виснуть*).

Merită atenţie sugestia lingvistului V. Gak care susţine că „există obiecte cărora le sunt tipice anumite poziţii: *casa se află*/ *stă*, *tabloul atîrnă pe perete*, *radioul stă pe masă*,

BDD-A25926 © 2009 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 18:01:25 UTC)

cartea stă pe masă. *La masă*, *de obicei oamenii stau pe scaune*, *dar nu în picioare*, *iar în pat stau întinşi* (*culcaţi*)" [3, p. 169].

În limba română unul şi acelaşi verb poate fi utilizat pentru a descrie toate cele patru poziţii: *a sta* (în picioare), *a sta* (culcat), *a sta* (pe ceva), *a sta* (agăţat).

A sta (în picioare) – „a se afla în poziţie verticală": **Stă** castelul singuratic, oglindindu-se în lacuri/ Iar în fundul apei clare doarme umbra lui de veacuri… (M. Eminescu, *Scrisoarea IV*).

A sta (culcat) – „a se afla în poziţia orizontală": Pe masa ta-nainte-ţi **stau** pagine întinse/ Ce fiecare – anume de mîna ta fu scrise (V. Micle, *Şi pulbere*, *ţărînă*…).

A sta (pe scaun) – „a se afla în poziţie şezînd": Într-o sală-ntinsă, printre căpitani,/ **Stă** pe tronu-i Mircea încarcat de ani. (D. Bolintineanu, *Mircea cel Mare şi Solii*).

A sta (agăţat) – „a se afla în poziţie atîrnînd": Plimbîndu-mă prin parc am observat un copăcel în floare,/ Pe ramurile lui fine şi pline de căldură **stăteau** atîrnate mii de floricele frumos mirositoare (M. Eminescu, *Un pom în floare*).

Relevant este faptul că „pentru reliefarea în comunicare a diferitor poziţii în care se găsesc sau se aşează obiectele, româna foloseşte în mod obişnuit, mijloace lexicale perifrastice: *a fi culcat*, *a sta întins*, *a fi lungit* etc. [4, p. 34]. De exemplu: Baba *stă întinsă* pe laviţă şi înţepenită ca moartă (M. Eminescu, *Opere complete*); *El era lungit* pe o cîmpie cosită (M. Eminescu, *Opere complete*); *Stăteam culcat* între doi toporaşi şi mă uitam la soare cu dragostea unui frate, căci, după zisa poeţilor, soarele nu este alta decît un glob de aur (V. Alecsandri, *O plimbare la munţi*); *Şedeam* înt-o amiază *culcat* la tulpina unei răchiţi, crezîndu-mă că-s Robinzon Cruzo şi aşteptînd să apară de după copaci o ceată de sălbatici, cînd zării deodată figura lui Porojan (V. Alecsandri, *Vasile Pogojan*); El trecu după aceea lîngă sobă şi *stătu* acolo în picioare, *rezemat* de un stîlp, cu zîmbetu-i vag (M. Sadoveanu, *Venea o moară pe Siret*).

După opinia lui A. Hîrlăoanu, „o particularitate a verbelor poziţionale (*лежать*, *стоять*, *сидеть*) constă în faptul că ele pot îndeplini, în funcţie de contextul în care apar, atît rolul de verb predicativ, cît şi acela de verb copulativ:

Ребенок *лежал* больной.	Ребенок *лежал* в постели.
Copilul *zăcea bolnav*.	Copilul *stătea culcat* în pat.

Comparînd exemplele, constatăm că în enunţurile în care verbele poziţionale apar cu rol copulativ, informaţia fundamentală pe care o obţinem nu se referă în primul rînd la poziţiile diferite în care se află subiectul, ci ni se relatează, împreună cu numele predicativ, despre stările fizice, psihice (copilul nu numai *zăcea*, dar *zăcea bolnav*) sau însuşirile care se atribuie subiectului" [4, p. 34-35].

În urma analizei materialului faptic, în cadrul verbelor poziţionale au fost conturate următoarele grupuri semantice:

1. **Verbele abstracte**. Acestea nu indică poziţia fixă a obiectelor: *a fi*, *a se afla*, *a exista*, *a pune*, *a plasa*, *a se situa*, *a precumpăni* etc.: În fundul îndepărtat al priveliştii, sub ceaţă, *se afla* altă pădure, ca şi cea pe care o aveau acum necontenit în mîna dreaptă (M. Sadoveanu, *Fraţii Jderi*), Cuprins de ameţeală, nu mai ştiam unde *mă găsesc* (I. Creangă, *Amintiri din copilărie*), În toată ţara Românească, şi lîngă o apă şi lîngă alta, *erau* sate statornice şi stîne schimbătoare (N. Iorga, *Istoria lui Ştefan cel Mare*)

2. **Verbe ce indică schimbarea poziţiei obiectului în spaţiu**: *a coborî*, *a cădea*, *a se pleoşti*, *a se aşeza*, *a pune*, *a apleca*, *a se îndoi*, *a se pleca*, *a se închina*, *a se înclina* etc.: Cînd *se coborî* soarele spre săgeţile brădeturilor, auziră aproape zvonind clopotele

BDD-A25926 © 2009 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 18:01:25 UTC)

(M. Sadoveanu, *Fraţii Jderi*), Abu-Hasan a aprins lumini în odaie; ambii *s-au aşezat* pe divan, şi masa fiind gata s-au apucat să cineze, ca doi vechi prieteni ce erau (I. L. Caragiale, *Abu-Hasan*), În turnul fără de străjer *cade* uneori, la furtuni de vară, trăsnetul (M. Sadoveanu, *Fraţii Jderi*), Apoi el pleacă fruntea şi cade în visare,/ Iar munţii, albi ca dînsul, *se-nclină*-n depărtare (V. Alecsandri, *Dan*, *căpitan de plai*), Deasupra, departe, *se pleca* cerul albastru spre dumbravă, curgînd ca o apă; ş-o împărătească plutea pe talazul acela, cu aripile neclintite (M. Sadoveanu, *Dumbrava minunată*).

3. **Verbe ce indică localizarea obiectului, aşezarea într-o anumită poziţie în spaţiu**: *a atîrna*, *a rezema*, *a agăţa*, *a şedea*, *a culca*, *a sta*, *a se căţăra* etc.: Deodată Pisicuţa se opri din păscut şi, cu un smoc de iarbă înfloritǎ, ce-i *atîrnă* de bot, se uită ţintă şi speriată oarecum, la deal (C. Hogaş); Simion se trînti pe un scaun scund şi-şi *rezemă* coatele pe genunchi şi fruntea în palme (M. Sadoveanu, *Fraţii Jderi*), Biserica *era aşezată* pe-un dămb cu ţintirimul împrejur (M. Sadoveanu, *Baltagul*); Apoi cînd înseră, baba *se culcă* pe pat, cu faţa la părete ca să n-o supere lumina de la opaiţ… (I. Creangă, *Soacra cu trei nurori*); Corbul şi-a strigat iar vorbele lui şi *s-a aşezat* pe clomb, unde *stătuse* mai înainte (M. *Sadoveanu*, *Fraţii Jderi*); Pereţii erau tapetaţi cu hîrtie dungată, şi de tavan *atîrnau* lămpi electrice cu abajururi plisate (G. Călinescu, *Enigma Otiliei*); Un fir de lejnicioară *se căţără* cu florile-i albastre pe trestiile nalte, pe o plavie pe care adierea serii o mînă încet de lîngă un cot al ţărmului (M. Sadoveanu, *Taine*).

4. **Verbe ce indică mişcarea fără modificarea poziţiei în spaţiu**: *a se depărta*, *a ieşi*, *a intra*, *a se ivi*, *a pătrunde*, *a înainta*, *a se prelungi* etc.: Fumul alb alene *iese*. Din cămin. (G. Coşbuc); Stîncile *înaintează* în mare., Peste unde şi-n tărie întunericul domneşte,/ Tot e groază şi tăcere… umbra *intră* în pămînt. (Gr. Alexandrescu, *Umbra lui Mircea*. *La Cozia*); Arhimandritul alese loc curat la marginea izvorului ce *se prelungea* din stîncă şi desfăcu iconostasul (M. Sadoveanu, *Fraţii Jderi*); Din frunzişurile grele/ D-nnoptare, tot mai vin/ Glasuri mici de păsărele…/ Reci şi palide-n senin/ *se ivesc* deasupra stele (G. Topîrceanu, *Acceleratul*).

5. **Verbe ce indică direcţia către un punct pe axa spaţială/ dinspre un punct pe axa spaţială**: *a se extinde*, *a se lungi*, *a lua*, *a înainta*, *a ridica*, *a se întinde*, *a se înşira*, *a se apropia* etc.: Peste multe sate ale cnejilor *se întindea* schiptrul de pace, sabia ocrotitoare şi călăuză a voievodatului (N. Iorga, *Istoria lui Ştefan cel Mare*); La marginea oraşelor, coşurile marilor uzine *se ridică* spre cer fumegînd (G. Bogza); De la Ineu drumul de ţară o *ia* printre păduri şi peste ţărîni lăsînd la dreapta şi la stînga şatrele aşezate prin colţurile văilor (I. Slavici, *Moara cu noroc*); Tocmai la picioarele Măgurii *se înşiră* casele din Uliţa Mare… (L. Rebreanu, *Ion*).

6. **Verbe ce indică poziţia unui obiect faţă de alt obiect**: *a se încrucişa*, *a cuprinde*, *a intersecta*, *a sprijini*, *a întretăia*, *a înălţa* etc.: De după dealuri depărtate/ Deasupra codrilor pustii,/ *Se-nalţă* luna (Al. Vlahuţa); O, fără să presimţi ce drumuri *se-ntretaie*,/ Un zîmbet vag ai ridicat spre astru (Camil Petrescu).

7. **Verbe ce arată că obiectul se află alături sau pe fonul altui obiect**: *a se mărgini*, *a domina*, *a lovi*, *a trona* etc.: Luna *tronează* între stele. O mare pace *domneşte* în mijlocul acestei lumi (G. Bogza); Fulger lung încremenit/ *Mărgineşte* munţii negri în întregul asfinţit (M. Eminescu, *Opere*).

Menţionăm că „din punctul de vedere al independenţei/ nonindependenţei poziţiei se poate vorbi despre verbe poziţionale necauzative şi cauzative. În cadrul verbelor necauzative poziţionale se pot distinge două subgrupe de verbe în funcţie de felul în care este descrisă poziţia obiectului ca stare sau ca rezultat al schimbării poziţiei. De ex.:

1. „a avea poziţia” – *a sta*, *a agăţa*, *a atîrna*;

2. „a ocupa poziţia” – *a se aşeza*, *a se scula*, *a pune*, *a se ridica* [5, p. 41].

BDD-A25926 © 2009 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 18:01:25 UTC)

E notabil că verbele poziţionale se întîlnesc frecvent în componenţa multor expresii frazeologice: *a sta cu burta la soare* – a sta degeaba; a pierde vremea; *a sta în capul oaselor* – a se ridica stînd în pat; *a se pune pe capul cuiva* – a stărui fără încetare pe lîngă cineva pentru a obţine ceva; *a şedea ca pe spini* – a fi neliniştit, a nu avea răbdare etc.

A. Hîrlăoanu, într-un articol privind statutul frazeologic al verbelor poziţionale, menţionează următoarele: „O caracteristică a expresiilor idiomatice în componenţa cărora intră verbe poziţionale constă în faptul că aceste expresii conţin, de regulă, unităţi lexicale care, luate izolat, desprinse de grup au înţeles absolut clar. Luînd fiecare cuvînt în mod izolat putem preciza fără o dificultate semnificaţia fiecărui element lexical în parte” [4, p. 38].

În literatura de specialitate s-a afirmat că verbele poziţionale sunt strîns legate de verbele mişcării, deoarece poziţia corpurilor în spaţiu este o consecinţă a unei acţiuni de deplasare. Astfel, s-a constatat că această interacţiune se manifestă în paradigme lexicale sau lexical-gramaticale:

a aşeza/ a sta
a aşeza/ a şedea
a culca/ a sta (culcat)
a rezema/ a fi rezemat etc.

În această ordine de idei trebuie remarcat faptul că „mişcarea şi repausul, deplasarea şi poziţia fixă, deşi pe plan ontologic sunt fenomene distincte, în procesul oglindirii lor în limbă se interferează foarte frecvent, prin faptul că unul şi acelaşi verb, fără a-şi modifica forma sau într-o formă specifică serveşte atît la descrierea deplasării, cît şi la indicarea poziţiei fixe” [2, p. 122]. Prin urmare, orice verb de mişcare, în anumite condiţii de context, poate să exprime un sens poziţional.

Este de observat că subiectul are rolul hotărîtor în schimbarea sensului. Dacă subiectul verbului este o fiinţă sau un lucru mobil, verbul realizează un sens ce aparţine sferei mişcării; atunci cînd subiectul este neînsufleţit, indicînd un obiect imobil, lexemul verbal capătă un sens din categoria valorilor poziţionale. De exemplu:

1. *Mama **iese** în faţa casei.*
   *Ferestrele **ies** în livadă.*
2. *Ion **înainta** cu paşi grăbiţi spre casă.*
   *Stîncile **înaintau** în mare.*
3. *Nelu **a însoţit**-o pe Ana pînă acasă.*
   *Luna m-**a însoţit** tot drumul.*
4. *Profesoara **s-a ridicat** în picioare.*
   *Din zări **se ridicau** nouri negri.*
5. *Copilul **a căzut** jos.*
   *Noaptea **a căzut** peste sat.*
6. *Bunicul **s-a dus** la plimbare.*
   *Drumul **duce** în pădure.*

Comutarea acţiunii de deplasare cu o valoare poziţională în unele situaţii, afirmă I. Evseev, este determinată şi de forma gramaticală a verbului. Astfel, participiile româneşti derivate de la verbe de mişcare, precedate de obicei de semicopulativele *a fi*, *a sta*, *a se găsi* indică poziţii rezultate de pe urma unor acţiuni: *a fi rezemat*, *a sta culcat*, *a sta atîrnat*, *a se găsi întins* etc. [Idem, p. 123]. De exemplu: Nicolae *stătea rezemat* de zid şi tremura; cu toate acestea zîmbea fericit, cu coroana într-o mînă şi cu cîteva cărţi mici şi subţiri sub braţ (M. Preda, *Moromeţii*); Într-o zi de primăvară, cum *sta* Toader *culcat* pe iarbă, iată că vede o fată fugînd către el, şi după dînsa o vacă neagră, ce o alunga (V. Alecsandri, *O plimbare la munţi*); Baba gîndi că şi-a venit fiu-său în simţire şi vrea să-nceapă a ride, cînd Abu- Hasan, de unde *şedea lungit* se ridică de mijloc, se uită de jur împrejur, apoi îşi

BDD-A25926 © 2009 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 18:01:25 UTC)

acoperi cu palmele amîndoi ochii… (I. L. Caragiale, *Abu-Hasan*); Otrava încă nu începuse a-şi face lucrarea. Lăpuşneanul *sta întins* cu faţa în sus, liniştit, dar foarte slab (C. Negruzzi, *A. Lăpuşneanul*).

Selecţia lexemelor verbale ce fac parte din subclasa sus-numită ne-a permis să inventariem circa 87 de unităţi: *a se stabili*, *a se poligni*, *a se pologi*, *a prevala*, *a se răstigni*, *a se tologi*, *a se toloni*, *a se încovoia*, *a se crampona*, *a se extinde*, *a sta*, *a şedea*, *a intra*, *a ieşi*, *a zăcea*, *a ţine*, *a se prelungi*, *a ajunge*, *a înainta*, *a apuca*, *a pătrunde*, *a se situa*, *a spînzura*, *a cădea*, *a pica*, *a se pleoşti*, *a se povîrni*, *a ponorî*, *a se proţăpi*, *a se revărsa*, *a se rezema*, *a se răsturna*, *a se sui*, *a se susţine*, *a suci*, *a trona*, *a atîrna*, *a se afla*, *a se găsi*, *a se întinde*, *a agăţa*, *a se depărta*, *a se lungi*, *a ridica*, *a se înălţa*, *a se apropia*, *a se lăsa*, *a ţine*, *a căţăra*, *a se prinde*, *a decroşa*, *a cuprinde*, *a suspenda*, *a ocoli*, *a anina*, *a pune*, *a da*, *a dărîma*, *a doborî*, *a apleca*, *a pleca*, *a coborî*, *a se îndoi*, *a se înclina*, *a se instala*, *a se culca*, *a se prăvăli*, *a rezema*, *a se propti*, *a se sprijini* etc.

Exponentul de bază al grupului este verbul *a sta*. Din numărul total de verbe poziţionale, 11 sunt monosemantice, iar 83 – polisemantice.

Au formă pronominală circa 32 de verbe: *a se afla*, *a se crampona*, *a se îndoi*, *a se găsi*, *a se instala*, *a se înclina* etc.

Verbe poziţionale marcate prin „**nonliterar**” sunt puţine: *a se încujba* (reg.) „a se încovoia, a se îndoi”, *a ocoli* (pop.) „a pune gard împrejurul unui loc, a împrejmui”, *a se şoldi* (pop.) „a-şi schimba poziţia lăsîndu-se într-o parte, a se înclina” etc.

Unele verbe poziţionale au menţiunea „**figura**t”: *a se înclina* „a se apleca”, *a trona* „a se afla într-o poziţie faţă de ceva ce este în jur” etc.

Din punct de vedere sintactic, majoritatea verbelor poziţionale sunt intranzitive: *a şedea*, *a sta*, *a atîrna*, *a ajunge*, *a se aşeza*, *a se întinde*, *a se coborî*, *a locui* etc.: Domnul căpitan State *se aşează* mai bine pe scaun şi începu a povesti (G. Mihail-Zamfirescu, *Madona cu trandafiri*); Cetatea *stătea* însă moartă şi pustie: nici guri de tun, nici apărători, nici locuitori măcar (N. Iorga, *Istoria lui Ştefan cel Mare*); Era o cămeruţă strîmtă… o laiţă ş-o măsuţă; ş-o rantie de şiac *atîrna* într-un ungher ca un spînzurat ce şi-ar fi răpus viaţa dint-o deznădejde ascunsă (M. Sadoveanu, *Fraţii Jderi*), Pe urmă o lumină cenuşie *se întinse* peste toate, nourii *coborîră* spre pămînt şi adevărata ploaie porni ca un şuvoi grăbit (M. Sadoveanu, *Venea o moară pe Siret*), Ioachim Lăstun e un om cu faţa prelungă, palidă, cu ochii într-un cerc de umbră. *Locuieşte* singuratic la marginea pădurii Tudoreni, într-o casă cu turnuleţe (M. Sadoveanu, *Subiect de nuvelă*).

Din perspectivă actanţială, cele mai multe dintre verbele poziţionale se încadrează în clasa verbelor bivalente. De exemplu: *a se întinde* „a ocupa un spaţiu, a se extinde” – **[Sursă + Stare + Locativ] ● Sb.**, **C. Loc**.: Atunci eu mă dau iute pe o creangă, mai spre poale, şi odată fac zup! în nişte cînepă, care *se întindea* de la cireş înainte şi era crudă şi pînă la brîu de naltă (I. Creangă, *Amintiri din copilărie*); *a se îndoi* „a se apleca, a se înclina” – **[Sursă + Stare + Cauză] ● Sb., C. Cz.**: Surd vuia prin codri vîntul, brazii/ *Se-ndoiau* de vînt (G. Coşbuc).

Unele verbe se constituie dintr-un singur argument, fiind monovalente.

a se povîrni „a se apleca, a se înclina” – **[Sursă + Stare] ● Sb**.: Se zicea într-adevăr că la naşterea lui turnul de la Oradea Mare *se povîrnise* (N. Bălcescu, *Opere*); *a se ridica* „a creşte pe verticală” – **[Sursă** (nori, fum, ceaţă, aştri) **+ Stare] ● Sb**.: Nourii care *se ridicau* nu treceau uşor şi repede, cum socotise el dintru început, de cînd îi băgase de seamă (M. Sadoveanu, *Fraţii Jderi*), Luna *se ridica*, descoperind vîlcele pline de ceaţă (M. Sadoveanu, *Fraţii Jderi*).

BDD-A25926 © 2009 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 18:01:25 UTC)

38

În concluzie: verbele de stare poziționale ocupă un loc foarte bine definit în cadrul cîmpului semnificațiilor verbale. Verbele în cauză exprimă poziții diferite, în care se află sau sunt dispuse obiectele în spațiu: poziție verticală, poziție orizontală, poziție şezînd şi poziție atîrnînd. În cadrul verbelor poziționale au fost delimitate mai multe grupuri semantice (verbe abstracte, verbe ce indică schimbarea poziției în spațiu, verbe ce indică localizarea obiectului etc.). Inventarul acestei subclase de verbe este de circa 87 de unități. Verbele poziționale în majoritatea lor sunt intranzitive. Din perspectivă actanțială, verbele poziționale se încadrează în clasa verbelor monovalente şi a celor bivalente.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Ernst Carsirer, *Eseu despre om*, Bucureşti, 1994.
2. Ivan Evseev, *Semantica verbului*, Timişoara, 1974.
3. В. Гак, *Беседы о французском слове*, Москва, 1966.
4. Alfred Hîrlăoanu, *Considerații asupra statutului frazeologic al verbelor poziționale*// Analele ştiințifice ale Universității „Alexandru Ion Cuza”, Iaşi, 1971.
5. Claudia Andreev, *Verbele cauzative în limbile română şi rusă*// Revistă de lingvistică şi ştiință literară, 1922, nr. 3, p. 38-43.

BDD-A25926 © 2009 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-28 18:01:25 UTC)